

Arrest

**nr. 92 950 van 5 december 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 3 september 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 2 augustus 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 september 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing en de nota met opmerkingen van de verwerende partij dient de verzoekster op 29 juni 2010 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving als zelfstandige – meewerkend vennoot in. Ze verkrijgt deze verklaring op 27 juli 2010, en bekomt de E-kaart op 13 augustus 2010.

De verzoekster wordt middels een schrijven van 11 april 2012 verzocht om een aantal bewijsstukken aangaande haar huidige situatie voor te leggen.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 2 augustus 2012 een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van de verzoekster, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissing wordt op 10 augustus 2012 ter kennis gebracht. De motieven van deze bestreden beslissing luiden als volgt:

“Betrokkene diende een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in ais zelfstandige op 29/06/2010 en verkreeg de verklaring van inschrijving (bijlage 8) op 27/07/2010. Zij bewam daarna de E-kaart op 13/08/2010.

Uit administratief onderzoek van het dossier blijkt dat de situatie van betrokkene sindsdien totaal is gewijzigd.

Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Betrokkene werd op 11/04/2012 uitgenodigd om bewijsstukken aangaande haar huidige situatie voor te leggen. Zij legde volgende stukken voor: aankoop aandelen Fast Express dd.02/11/2010, bewijs verstuurd overschrijvingen (betaling sociale bijdragen?), aansluitingsverklaring, verklaring i.v.m. ontvangen vergoeding als zelfstandige voor november 2010 en maart 2011, verkoopsovereenkomst aandelen, rekeningoverzichten en het bewijs van enkele sollicitaties.

Daarnaast is er ook een verklaring van zijn zoon A.N.I.(...) dat hij zorgt voor zijn ouders en hen ten laste neemt.

Aan de hand van de voorgelegde documenten en intern onderzoek moet worden vastgesteld dat betrokkene momenteel niet meer 'aangesloten is als zelfstandige en niet meer heeft gewerkt sinds 30/09/2011. Overeenkomstig art. 42bis §2,3° van de wet van 15/12/1980 kon betrokkene nog zes maanden, vanaf de dag dat hij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Gezien deze zes maanden reeds verstreken zijn en uit onderzoek is gebleken dat betrokkene niet meer aan het werk is gegaan kan zij dus niet meer als werknemer beschouwd worden. Zij bewijst niet onder enige andere uitzonderingsgrond te vallen overeenkomstig art 42bis, §2.

Zij voldoet evenmin aan het statuut van werkzoekende ingevolge art. 50§2-3° van het KB van 08/10/1981. Betrokkene heeft wel aangetoond dat zij een paar keer heeft gesolliciteerd, maar nergens uit haar dossier blijkt dat zij een reële kans maakt op een tewerkstelling. Bovendien is een reële kans op tewerkstelling bijklaar niet voor de hand liggend, gezien de lange duur van haar inactiviteit.

Betrokkene kan ook niet op basis van de bestaansmiddelen van de zoon A.N.I. het verblijfsrecht ais beschikker van voldoende bestaansmiddelen behouden, gezien de inkomsten uit tewerkstelling van de zoon onvoldoende zijn om de betrokkene te voorzien van voldoende middelen zodat zij niet ten laste kan komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Overeenkomstig art 40, §4, tweede lid dienen de bestaansmiddelen immers minstens het bedrag te bedragen onder hetwelke sociale bijstand kan worden verleend. Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen dient rekening gehouden te worden met het feit dat de zoon reeds een eigen gezin heeft bestaande uit een echtgenote en twee kinderen.

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis §1 van de wet van 15/12/1980.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 40, §4 en 42bis, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsverplichting en verzoeksters recht van verdediging. De verzoekster stelt ook dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van de verweerder.

De verzoekster zet het middel als volgt uiteen:

“Verzoekster meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

Schending van het artikelen 40 §4 en 42bis§2 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsverplichting en verzoeksters rechten van verdediging.

Manifeste beoordelingsfout.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoekster in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier haar verweer/argumenten te formuleren.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoekster, uitsluitend gebaseerd op het feit dat haar zoon haar ten laste neemt en verzoekster niet aantoonde dat er voor haar een reële kans op tewerkstelling bestaat, geenszins als een afdoende gemotiveerde beslissing kan beschouwd worden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat evenwel verweerder, alvorens een beslissing te nemen, heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens verzoekster te horen hieromtrent.

Dat de beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen .

Dit is in casu niet gebeurd nu, alvorens een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, verzoeksters verdediging/standpunt niet afdoende werd gehoord.

Dat de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting door verweerder ernstig werd geschonden.

Verzoekster merkt op dat zij volledig ter goeder trouw is nu zij alles in werk stelt om in België opnieuw aan de slag te gaan,

Dat verzoekster heeft aangetoond dat zij wel degelijk actief op zoek is naar werk.

Dat verweerder echter nalaat te motiveren waarom deze sollicitaties niet kunnen beschouwd worden als sorterende onder art. 40§4,1° Vw.

Dat evenmin verweerder op een afdoende manier motiveert waarom de door verzoekster neergelegde bewijsstukken niet kunnen beschouwd worden als sorterende onder het art. 42bis§2 Vw.

Dat verzoekster wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van het art. 40§4, 1° minstens aan de voorwaarden van het art. 42bis§2 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Dat derhalve verzoekster geenszins een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 2 augustus 2012 (bijlage 21) kon worden betekend.

Dat verzoekster verwijst naar het arrest dd. 15.03.2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen {nr. 77 256} waarin werd geoordeeld dat verweerder onzorgvuldig te werk gaat wanneer hij nalaat voorafgaandelijk informatie te winnen omtrent de situatie van de verzoekende partij in het licht van de toepassing van art. 42bis§2 Vw.”

2.2. De Raad wijst erop dat het beginsel van de rechten van de verdediging in principe niet van toepassing is op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). De verzoekster kan zich niet met goed gevolg op dit beginsel beroepen.

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen.

Een eerste motief is gegrond op artikel 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet. Er wordt overwogen dat uit onderzoek blijkt dat verzoekster niet meer aangesloten is als zelfstandige en niet meer heeft gewerkt sinds 30/09/2011. Aldus wordt een einde gesteld aan haar verblijfsrecht.

Een tweede motief is gegrond op artikel 42bis §2,3° van de Vreemdelingenwet. Er wordt gemotiveerd dat reeds zes maanden zijn verstreken sinds verzoekster onvrijwillig werkloos is geworden en dat uit onderzoek is gebleken dat verzoekster niet meer aan het werk is gegaan zodat zij niet meer als werknemer kan worden beschouwd. Voorts wordt overwogen dat verzoekster niet aantoonbaar onder enige andere uitzonderingsgrond te vallen overeenkomstig artikel 42bis, §2 van de Vreemdelingenwet.

Een derde motief is gegrond op artikel 50, § 2, 3° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit). Er wordt overwogen dat betrokkene wel aantoonbaar te hebben gesolliciteerd maar dat nergens blijkt dat zij een reële kans maakt op tewerkstelling.

Een vierde motief is gegrond op artikel 40, § 2 van de Vreemdelingenwet. Er wordt overwogen dat betrokkene niet op basis van de bestaansmiddelen van haar zoon een verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddel kan verkrijgen, aangezien de inkomsten van haar zoon onvoldoende zijn om te voorzien dat verzoekster niet ten laste komt van het sociale bijstandstelsel.

Aangezien de juridische en feitelijke motieven die de bestreden beslissing schragen duidelijk zijn weergegeven in deze beslissing en verzoekster derhalve in de mogelijkheid werd gesteld haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden, kan geen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 worden vastgesteld.

2.4. Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, herinnert de Raad eraan dat bij de beoordeling van de materiële motivering het niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

2.5. Het wordt niet betwist dat verzoekster werd toegelaten tot verblijf als zelfstandige op basis van artikel 40, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie,

waarbij onder meer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen."

Artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt daarnaast het volgende:

"§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

2.5. Verzoekster voert aan dat gemachtigde van de staatssecretaris zich niet voldoende heeft geïnformeerd alvorens hij de bestreden beslissing heeft genomen en dat ze door hem gehoord diende te worden.

In de mate dat verzoekster doelt op een schending van de hoorplicht, wijst de Raad erop dat volgens de rechtspraak van de Raad van State de hoorplicht inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472).

De beslissing van de gemachtigde tot beëindiging van het verblijfsrecht, kan niet als een dergelijke maatregel worden gezien. Deze beslissing vloeit immers voort uit de toepassing van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet en is gestoeld op de informatie dat verzoekster niet langer voldoet aan de voorwaarden inzake verblijf. De bestreden beslissing is dus niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur.

In de mate dat de schending van de hoorplicht wordt aangevoerd in het kader van de zorgvuldigheidsverplichting wijst de Raad erop dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris een grondig onderzoek heeft gevoerd over de vraag of verzoekster voldoet aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden.

Zo blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris het sociaal verzekeringsfonds van verzoekster contacteerde waaruit blijkt dat verzoekster niet meer aangesloten is als zelfstandige sinds 30 maart 2011.

Nazicht van het administratief dossier leert dat de gemachtigde de Dimona-databank raadpleegde waaruit blijkt dat de verzoekster tewerkgesteld was in twee periodes tussen respectievelijk 15 en 30 september 2010 en 22 augustus en 30 september 2011.

Aldus blijkt dat de verzoekster op het ogenblik dat de gemachtigde de bestreden beslissing nam reeds tien maanden werkloos was

Waar de verzoekster aanvoert dat, naar analogie met arrest nr. 77 256 van 15 maart 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *"de verweerder onzorgvuldig te werk gaat wanneer hij nalaat voorafgaandelijk informatie te winnen omtrent de situatie van de verzoekende partij in het licht van de toepassing van art. 42bis, §2 VW."* dient de Raad op te merken dat uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde verzoekster op 11 april 2012, en dus voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, wel degelijk heeft verzocht om bewijsstukken aangaande haar situatie voor te leggen. Verzoekster werd daarbij gewezen op de mogelijke beëindiging van haar verblijf. In de bestreden beslissing wordt vermeld dat de verzoekster daarbij volgende stukken heeft voorgelegd: *"aankoop aandelen Fast Express dd.02/11/2010, bewijs verstuurd overschrijvingen (betaling sociale bijdragen?), aansluitingsverklaring, verklaring i.v.m. ontvangen vergoeding als zelfstandige voor november 2010 en maart 2011, verkoopovereenkomst aandelen, rekeningoverzichten en het bewijs van enkele sollicitaties"*. Deze boven vermelde vaststellingen worden door de verzoekster niet betwist en vindt steun in het administratief dossier.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft zich dus wel degelijk voldoende geïnformeerd omtrent de situatie van de verzoekster alvorens de bestreden beslissing te nemen.

De verwerende partij merkt daarenboven terecht op dat verzoekster aldus in de mogelijkheid werd gesteld om alle voor haar situatie nuttige stukken bij te brengen en dat verzoekster van deze mogelijkheid heeft gebruik gemaakt. Bovendien had verzoekster voorts de mogelijkheid om tot op het ogenblik van de bestreden beslissing nog bijkomende stukken en nuttige inlichtingen te verschaffen.

2.7. Gelet uit wat vooraf gaat stelt de Raad vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van zijn onderzoek op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze tot de conclusie is gekomen dat verzoekster niet langer een zelfstandige activiteit uitoefent alsook niet langer als werknemer kan worden beschouwd.

2.8. Artikel 42bis, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt evenwel dat in bepaalde gevallen het verblijfsrecht kan worden behouden:

“§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, §4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of arbeidsongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het moment van de bestreden beslissing reeds langer dan zes maanden werkloos was, na afloop van haar tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar. De gemachtigde oordeelt aldus niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk wanneer hij stelt dat verzoekster niet meer als werknemer kan worden beschouwd.

Voorts blijkt uit het verzoekschrift en uit het administratief dossier dat de gemachtigde van de staatssecretaris op goede gronden oordeelt dat verzoekster niet aantoonde dat een van de andere gevallen bepaald in artikel 42bis, § 2 van de Vreemdelingenwet op haar situatie van toepassing is.

De Raad stelt verder vast dat de door verzoekster voorgelegde documenten geen afbreuk doen aan deze vaststellingen, minstens toont verzoekster met haar summier betoog dit niet aan.

2.9. Waar de verzoekster beweert nog werkzoekend te zijn en verwijst naar de voorgelegde bewijzen van sollicitatie, dient de Raad op te merken dat de voorwaarden van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet cumulatief dienen vervuld te zijn. Het volstaat derhalve niet dat een burger van de Unie werkbereid is en inspanningen levert om werk te zoeken, hij dient tevens een reële kans te maken om te worden aangesteld. Verzoekster betwist niet dat ze op het moment van de bestreden beslissing reeds tien maanden werkloos was. In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris wel waarom de voorgelegde sollicitaties niet weer houden kunnen worden: *“Betrokkene heeft wel aangetoond dat zij een paar keer heeft gesolliciteerd, maar nergens uit haar dossier blijkt dat zij een reële kans maakt op een tewerkstelling. Bovendien is een reële kans op tewerkstelling blijkbaar niet voor de hand liggend, gezien de lange duur van haar inactiviteit.”* De verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat *“gezien de lange duur van haar inactiviteit”* een reële kans om tewerkgesteld te worden niet voor de hand liggend is. De gemachtigde van de staatssecretaris kon derhalve op goede gronden oordelen dat de verzoekster niet als een werkzoekende in de zin van artikel 50, § 2, 3° van het Vreemdelingenbesluit kon worden beschouwd.

2.10. Tot slot betwist de verzoekster de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris, dat *“betrokkene ook niet op basis van de bestaansmiddelen van de zoon ANI het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen [kan] behouden, gezien de inkomsten uit tewerkstelling van de zoon onvoldoende zijn om de betrokkene te voorzien van voldoende middelen zodat zij niet ten laste kan komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.”* ook niet. Minstens draagt zij geen enkel

bewijs aan dat deze beoordeling zou weerleggen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de zoon van de verzoekster over voldoende middelen of inkomsten zou beschikken om, rekening houdende met de voorwaarden van artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet, de verzoekster ten laste te nemen.

De verweerder kon op 2 augustus 2012 dan ook oordelen dat de verzoekster geen burger van de Unie was die beschikte over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat ze tijdens haar verblijf ten laste valt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

2.11. De uiteenzetting van de verzoekster laat niet toe een schending van artikel 40, § 4 of artikel 42*bis*, §2 van de Vreemdelingenwet vast te stellen.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond. Evenmin is er sprake van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van de verweerder.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES